

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **M. K.**, bytom J., X. T., proti odporcovi: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy, jednomyseľne

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh **z a m i e t a**.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Návrhom zo dňa 22. apríla 2014, ktorý došiel Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 05.05.2014 navrhovateľ žiadal, aby súd uložil odporcovi odstrániť nečinnosť pri vybavovaní opakovanej sťažnosti navrhovateľa zo dňa 02.02.2014, ktorou vyjadril nespokojnosť s odpoveďou č. 1300/111/1/619828/2013 z 30.12.2013 do 30 dní od doručenia tohto uznesenia a zároveň zaplatiť navrhovateľovi trovy konania do 3 dní od doručenia tohto uznesenia.

Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že podnetom zo dňa 18.04.2013 zaslaný e-mailom sa obrátil na odporcu pre podozrenie zo spáchania trestného činu podľa § 326 Trestného zákona zo strany pracovníkov odporcu mjr. Ing. R. G. a pplk. Mgr. T. P.. Títo dňa 10.09.2013 ako svedkovia na Okresnom súde Galanta vypovedali v konaní sp. zn. 17C/31/2009, v ktorom si navrhovateľ uplatňuje náhradu škody za nesprávny úradný postup voči Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti pri výkone verejnej moci. Ing. G. ako jeho bývalý nadriadený poskytol súdu lživé písomné vyjadrenie o jeho osobe z čias, keď bol jeho priamym nadriadeným na pracovisku Senec. Taktiež dňa 10.09.2013 lživo vypovedal o jeho údajných súkromných aktivitách vykonávaných počas pracovnej doby na pracovisku v Senci. Mgr. P. ako riaditeľ Colného úradu Bratislava sa stotožnil s vyjadreniami Ing. G. tým spôsobom, že písomné vyjadrenie Ing. G. podpísal a zaslal Okresnému súdu Galanta. Dňa 10.09.2013 pri podávaní svojej svedeckej výpovede pred súdom vyjadril domnienku, že by ako príslušník colnej správy mal byť podrobený psychodiagnostickému vyšetreniu, či spĺňa podmienky štátnej služby. Je dôvodné podozrenie, že Ing. G. a Mgr. P. svojimi lživými vyjadreniami voči navrhovateľovi naplnili skutkovú podstatu trestného činu. Na tento podnet nedostal navrhovateľ v stanovenej lehote odpoveď. Zaslal teda odporcovi list prostredníctvom e-mailu

zo dňa 17.01.2014, v ktorom upozornil na nevybavenie podnetu v súlade so zákonom. Zo strany odporcu dostal odpoveď z 30.12.2013. Vzhľadom ku skutočnosti, že s právnymi závermi odpovede sa nestotožnil, podal opakovanú sťažnosť zo dňa 02.02.2014. Prezident odporcu prevzal túto opakovanú sťažnosť dňa 07.02.2014. Podľa § 21 ods. 5 zákona č. 9/2010 Z.z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sťažnostiach“), lehota na vybavenie opakovanej sťažnosti je 60 dní. Zo skutkového stavu je zrejmé, že odporca jeho opakovanú sťažnosť v zákonnej lehote nevybavil.

Odporca navrhol vo svojom vyjadrení k návrhu návrh zamietnuť a nepriznať navrhovateľovi náhradu trov konania. Uviedol, že meritom korešpondencie medzi navrhovateľom a odporcom je odpoveď Colného úradu Bratislava na žiadosť Okresného súdu Galanta č. k. 17 C/31/2009 - 243 zo dňa 07.11.2012, v ktorej súd žiada o vyjadrenie k osobe navrhovateľa ku dňu 26.10.2005 – ako si navrhovateľ plnil svoje pracovné povinnosti počas služobného pomeru a aké vzťahy mal k svojim kolegom. Uvedené hodnotenie bolo impulzom pre navrhovateľa, na základe ktorého podal viacero podnetov. V odpovedi zo dňa 30.12.2013 zaslanej navrhovateľovi odporca dospel k záveru, že podanie navrhovateľa zo dňa 28.04.2013 (mylne navrhovateľom označovaný v návrhu dátumom 18.04.2013) nebolo označené ako sťažnosť a ani podľa obsahu ho nebolo možné považovať za sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach. Preverením postupu Colného úradu Bratislava nebolo zistené porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov alebo interných riadiacich aktov. Zo samotnej korešpondencie navrhovateľa, ako aj z jeho podania na súd nie je vôbec zrejmé, aký je účel jeho podaní. List navrhovateľa zo dňa 02.02.2014 bol odporcovi doručený dňa 10.02.2014. Ani toto podanie nebolo vyhodnotené ako sťažnosť, teda neplynula lehota podľa § 13 ods. 1 zákona o sťažnostiach. Ak by aj podanie navrhovateľa zo dňa 02.02.2014 bolo možné považovať za sťažnosť, lehota 60 pracovných dní podľa § 13 ods. 1 zákona o sťažnostiach by uplynula až dňom 09.05.2014. Preto aj v prípade, ak by aj podanie navrhovateľa zo dňa 02.02.2014 bolo možné považovať za opakovanú sťažnosť, jeho návrh na konanie proti nečinnosti bol doručený súdu predčasne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. b/ O.s.p. preskúmal vec bez nariadenia pojednávania (§ 250t ods. 4 veta prvá O.s.p.) a v senáte rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

V správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov ***zákonnosť*** rozhodnutí a ***postupu orgánov verejnej správy***, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 4 O.s.p., súdy v správnom súdnictve rozhodujú o návrhoch na uloženie povinnosti orgánom verejnej správy konať o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy a o opatreniach na vynútenie plnenia svojich rozhodnutí postupom uvedeným v § 250b a 250u.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať

autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z podaného návrhu je zrejmé, že navrhovateľ sa svojím návrhom domáha postupu súdu podľa ustanovenia § 250t ods. 1 O.s.p, t.j. štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej „Konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy“.

Vôľou zákonodarcu vyjadrenou v zákonnej úprave ustanovenej v § 250t O.s.p. bolo zabezpečiť ochranu práv fyzických alebo právnických osôb, ak orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný tak, že sa fyzická alebo právnická osoba môže domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy konať a rozhodnúť.

V danom prípade predmetom preskúmania je postup odporcu podľa § 250t O.s.p.

Podľa § 250t ods. 1 O.s.p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 250t ods. 4, 8 O.s.p., súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. **Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.** *Na konanie podľa tejto hlavy sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak.*

Z vyššie citovaného ustanovenia § 250t ods. 8 O.s.p. v spojení s § 247 ods. 1 O.s.p., vyplýva, že predpokladom priznania uvedenej ochrany fyzickej alebo právnickej osobe súdom je preukázanie, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, a to tým, že je v konaní nečinný a jeho nečinnosťou sú alebo by mohli byť práva alebo právom chránené záujmy fyzickej alebo právnickej osoby, domáhajúcej sa takejto ochrany návrhom, porušené alebo inak dotknuté.

V prvom rade sa najvyšší súd zaoberal otázkou jeho právomoci konať o uvedenom návrhu navrhovateľa. Z administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že vo veci nie je začaté žiadne konanie podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (správny poriadok), ani iné administratívne konanie podľa osobitného predpisu týkajúce sa navrhovateľa. Ako aj uviedol odporca vo svojom vyjadrení k návrhu, nie je zrejmý účel podaní navrhovateľa, teda čoho sa vlastne domáha. Predpokladom možnej nečinnosti správneho orgánu musí byť minimálne začatie administratívneho konania, resp. existencia akéhokoľvek úkonu administratívneho orgánu smerujúceho k založeniu, zmene alebo zrušeniu oprávnenia a povinnosti fyzickej alebo právnickej osoby v administratívnej veci,

v ktorom môže tvrdená nečinnosť nastať (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.01.2009 sp. zn. 3 Sžnč/19/2008).

V tomto prípade sa navrhovateľ ako účastník súdneho konania vedenom na Okresnom súde Galanta e-mailovými podaniami označovanými ako „podnet“ a „opakovaná sťažnosť“ bráni voči údajne lživým tvrdeniam zamestnancov odporcu v súdnom konaní, ktorí podľa neho lživo vypovedali ako svedkovia. Má za to, že naplnili skutkovú podstatu trestného činu. Žiadne administratívne konanie, kde by bol navrhovateľ účastníkom konania tu teda nezačalo. Pokiaľ sa navrhovateľ domnieva, že uvedení zamestnanci lživo vypovedali ako svedkovia, je toto dôvodom na podanie trestného oznámenia.

Najvyšší súd nevyhodnotil tieto podania navrhovateľa ako sťažnosť, pretože nespĺňajú kritériá sťažnosti podľa § 3 ods. 1 zákona o sťažnostiach. Podľa § 3 ods. 2 zákona o sťažnostiach, podanie sa posudzuje podľa obsahu. Z obsahu podaní navrhovateľa nie je zrejmé, aké práva alebo právom chránené záujmy boli porušené činnosťou alebo nečinnosťou orgánu verejnej správy, ani nie je zrejmé na ktoré konkrétne nedostatky, najmä porušenie právnych predpisov, ktorých odstránenie je v pôsobnosti orgánu verejnej správy navrhovateľ poukazuje.

V prípade, keby aj podania navrhovateľa boli posudzované ako konanie o sťažnosti, prešetrovanie sťažností je predmetom činnosti postupu orgánov verejnej správy a iných orgánov podľa zákona o sťažnostiach. Súd v konaní podľa piatej časti, štvrtej hlavy O.s.p. nemá právomoc prešetrovať postup pri vybavovaní sťažností (viď aj Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 03.12.2013 sp. zn. 3 Sžnč/3/2013).

Záverom Najvyšší súd SR dodáva, že napriek tomu, že ani odporca neposúdil podania navrhovateľa ako sťažnosť podľa zákona o sťažnostiach, z administratívneho spisu vyplýva, že odporca poskytol odpoveď aj na podanie navrhovateľa zo dňa 02.02.2014 (označované ním ako opakovaná sťažnosť) a to podaním zo dňa 15.05.2014.

Na základe vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd návrh navrhovateľa podľa § 250t ods. 4 O.s.p. ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250t ods. 5 O.s.p. tak, že navrhovateľovi právo na ich náhradu nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 10. júna 2014

JUDr. Jana Z E M K O V Á PhD.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková